

Ingeborg Bachmann

Visat núm. 5

(abril 2008)

por Pilar Estelrich

«Ingeborg Bachmann és la primera dona de la literatura de postguerra en l'àmbit de la llengua alemanya que va descriure amb mitjans radicalment poètics la continuïtat de la guerra, de la tortura, de l'anihilament que té lloc en la societat, en les relacions entre homes i dones.» (Elfriede Jelinek)

L'escriptora austríaca Ingeborg Bachmann (Klagenfurt, 1926-Roma, 1973) va començar a publicar a partir de l'any 1946, mentre cursava estudis de filosofia, els quals vam culminar amb una tesi sobre Martin Heidegger el 1950. Fins al 1953 va treballar a Viena elaborant adaptacions per a la ràdio. Es va donar a conèixer gràcies a la seva participació en la trobada del Gruppe 47 el 1952; des d'aleshores va intensificar l'activitat creativa i començà la col·laboració amb el compositor Hans Werner Henze, per al qual va escriure diversos llibrets. Els dos poemaris *Die gestundete Zeit* (1953) i *Anrufung des Grossen Bären* (1958) van obtenir un reconeixement unànime per part de la crítica alemanya. En canvi la narrativa (els reculls de relats: *Das dreissigste Jahr*, 1961, i *Simultan*, 1972; i la novel·la: *Malina*, 1971) no va rebre una acollida tan favorable.

Ingeborg Bachmann, que des de 1953 havia viscut principalment a Zuric i Roma, va morir a conseqüència d'un incendi en circumstàncies no del tot ben esclarides. Després de la seva mort s'ha incrementat l'interès per la seva obra en prosa; així, el 1978 es van publicar les dues novel·les fragmentàries *Der Fall Franza* i *Requiem für Fanny Goldmann*, que juntament amb *Malina* havien de constituir el cicle *Todesarten*, centrat en la problemàtica femenina.